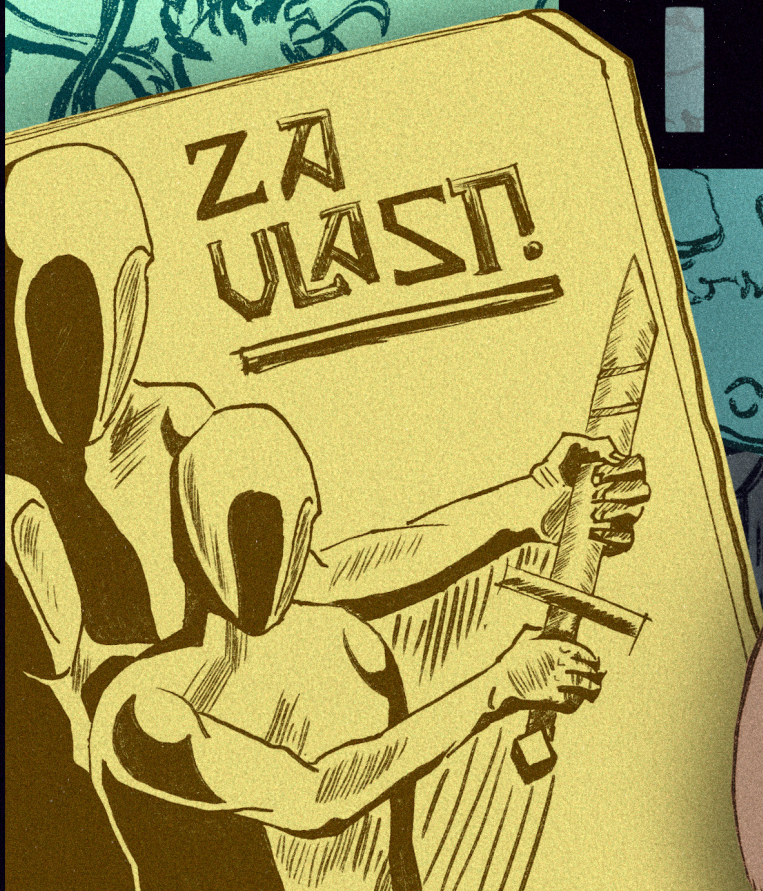

99
02
ie

ZA
VLAST!

Úvodník

Zamyslíme-li se nad současnou situací, jistě dojdeme k závěru, že jisté je jen to, že jisté není nic. Lao-c' to sice řekl už pár století před naším letopočtem, ale myslím, že aktuálně mu rozumíme víc, než kdy dřív. Nebudeme tu vyjmenovávat, o co všechno jsme přišli a co ještě ztratíme, ani se tu nepokusíme shrnout pozitiva lockdownu, karantény a aktuálního stavu věcí - toho už jste si mohli přečíst co hrdlo ráčí na stránkách jiných časopisů. Můj záměr je dnes dočista jináč.

Je (s trochou štěstí) 28. října, významné datum v historii naší vlasti. Jaká náhoda, že to vyšlo takhle přesně na den a Agónie s tématem „vlast“ vychází právě dnes. Znamená to, že se přidá další výročí k tomuto datu - nejen, že husité dobyli Mohelnici, Kryštof Kolumbus přistál na Kubě, Mozart přijel na léčebný pobyt do Olomouce, proběhlo slavnostní odhalení Sochy Svobody a otevření Svatovítské katedrály po dostavbě, byl vyhlášen samostatný československý stát, Reinhard Heydrich se stal zastupujícím říšským protektorem, narodil se Bill Gates a Šimon Brixl, zemřeli tři příslušníci dánské královské rodiny a John Locke (na kterého jsme nedávno měli jakýsi úkol z filosofie - zdravím pana profesora)...

Dokonce vyšla další Agónie. V letošním školním roce první, ale zároveň naše úplně poslední. Jak čas letí, tak chtě nechtě stárneme a je čas předat Agónii dál, mladší krvi. Proto už tohle číslo vzniklo pod taktovkou Lindy s Justý a musíme říct, že nastupkyne jsme si lépe vybrat nemohly.

Dovolte nám tedy prosím pár sentimentálních slov, na které snad máme alespoň trochu nárok: děkujeme, že jste svým zájmem pomohli Agónii vstát z mrtvých a že ji stále čtete, i když se občas její vydání o měsíc posune. A děkujeme členům redakce, hlavně Baru za to, že s námi byla od samého začátku, Lukášovi za krásné obálky, které nakonec vždy dodal a Kiliánovi a Zuzce s Julií za korektury na počkání. Bylo to s vámi fajn.

Nezbývá než dodat: ano, jisté není nic, ale teď, když už ani jedna z nás nebude definována nálepkou „šéf Agónie“, tak se pravděpodobně budeme uklidňovat slovy Reného Descarta „myslím, tedy jsem“, abychom přece jen nějakou tu jistotu měly - minimálně do doby, než nalezneme nový způsob projevu naší tvůrčí paraaktivity, ale co už - změna je život.

No, tak se mějte hezky a nezanevřete na Agónii!

Pac a pusu

Veru&Emma

PS: ačkoliv číslo může být trochu dušičkové a halloweenské a my se tu loučíme z důvodu našeho stáří, rozhodně názvy některých článků nechceme dát najevo, aby se šli všichni zahrabat. Vůbec to nebyl záměr, spíš by se to dalo nazvat shodou náhod. •

Redakce

Justýna Tůmová, VI.A
Linda Xochitl Součková, VI.B
Veronika Fimbingarová, VIII.B
Emma Pěchoučková, VIII.B
Marta Majerová, VII.A
Kateřina Vrtilšková, VI.A
Ondřej Fůrbach, III. A
Ondřej Ruczaj, II.B
Marek Beneš, II.B
Miriam Zytková, I.A
Marie Probstová, IV.A
Anna Rosenbaumová, VIII.B
David Janák, II.B
Jiří Rousek, II.B
Radek Dočkal, I.B
Vojtěch Tax, VIII.B
Benedikta Peterková, IV.A

korektura

Kilián Benda, VII.A
Justýna Tůmová, VI.A
Vítek Frei VI.A
Martin Janata, VI.A

přední obálka + mince

Lukáš Witzany, VIII.B

zadní obálka

Tamara Valůšková, I.B
Julié Novotná, I.B

sazba

Barbora Hnyková, VII.C

agónie, říjen 2020

Vyšlo v elektronické podobě

Obsah

- 2 Úvodník
- 4 Krátké zprávy
- 5 Agora
- 7 Rozhovor se strůjcem letošní AGitace
- 9 Psaní ze Slovenska
- 10 Rozhovor s mladými businessmany
- 12 Svátky mrtvých v učitelském sboru
- 15 Jsi rád, že jsi Čech?
- 16 Kde domov můj?
- 18 Svatováclavská pouť za koronaviru
- 19 Státy bez státu
- 20 Limuzíny českých státníků
- 21 O Otazníku a Vykřičníku
- 22 Sokol
- 23 Etymologické okénko
- 24 Mladí talenti - česká liga
Jojo Rabbit recenze
- 25 Obrázkové vtipy
- 26 Jedna podzimní
Červánky

Linda X. Součková a Justýna Tůmová

Krátké zprávy

Virtuální běh za Aničku – charitativní běh na podporu onkologicky nemocných dětí, který se koná od 17.10. do 1.11. Zapojit se může každý a přispěje se tím na dobrou věc. Tak směle do toho! Více se dozvíte na Instagramu [@arcigpraha](#) nebo na [runtour.cz/virtualni-beh](#). #PomahamsRunTour #ZaAničku

Letos jsme se ve školních lavicích ani pořádně neohřáli a už se výuka kompletně přesunula do online prostoru. Uvidíme, jak dlouho to ještě bude trvat. #UciteleFighting #StrycekGoogleClassroom

Agitace i Agora proběhly, virus nevirus! #TohoBohdaNebudeAbyAgecakZBojeUtkal

Společenský večer septim byl odsunut na jaro. O to více se těšíme! #FingersCrossed #CovidBegone

Taneční kroky na maturiták můžete cvičit až do března! Stejně jako společňák se přesunul do bezpečnější vzdálenosti. #JarniPlesovaSezona #MaturantiBeLike •

Veronika Fimbingerová

Agora

Připomenu-li vám dnes osmý ročník Agory, který se uskutečnil v pátek 25. září v budově naší školy, pravděpodobně se nejdřív nechápavě zamyslíte, o čem to vlastně píšu. Troufám si tvrdit, že pak se vám v hlavě vynoří útržky vzpomínek - škola, ágéčko, oranžová funkcionalistická budova, roušky, kamarádi, přednášky. Hezké plátěnky jakožto nedostatkové zboží. Zdá se to jako dávná minulost, ale opak je pravdou, je to jen něco málo přes měsíc, co se nám podařilo - sice v redukované verzi, ale přece - úspěšně zorganizovat jarní Agoru 2020.

Když si představíte, že se něco snažíte udělat nejlépe, jak dovedete, a možná ještě líp, zní to náročně. Ale víte, že to za to bude stát. Těšili jsme se na březnovou Agoru, na dva dny plné přednášek. Na to, jak budeme chodit po škole s visačkami “organizační tým”. Na spoustu věcí... Jenže se bohužel naše snaha ukázala jako zbytečná. Když nás 10 dnů před Agorou, devátého března,

po čtvrté hodině bývalý ředitel školy poslal domů, nemohli jsme vědět, že už se ten školní rok do školy nevrátíme, a nemohli jsme ani tušit, že nebude Agora. Vzhledem k tomu, že o dva dny později vláda zavřela školy, už jsme se s tímto faktem začali smířovat. Jenže co teď? Bude Agora streamována? Poprosíme přednášející o videa a dáme je na web?

Nakonec jsme se rozhodli o přesunutí Agory na září. První týden jsou adaptáky, druhý týden je moc brzo, tak to dáme třetí. A jen jeden den, stejně by se nám to nepodařilo všechno přesunout. Následovalo obepisování a obvolávání všech pozvaných s omluvou, dotazem, zda můžou v září a vše vlastně začalo nanovo.

Doufali jsme, že se Agora bez problémů uskuteční, dokonce jsme tomu i věřili - asi první 3 dny školy. Přiznám se, že jsem se asi týden předem opravdu bála, že školu zavřou, viděla jsem ten scénář před očima: dva dny před dnem D bude vyhlášeno, že se ruší

prezenční výuka, a tedy i Agora. Měli jsme nažhavené e-maily, abychom mohli přednášejícím napsat, jaká opatření budeme muset dodržovat...

Nakonec nás vlastně překvapilo, že Agora 2020 skutečně „spatřila“ světlo světa.

Celý agorový týden byl náročný: spuštění přihlašování, které se několikrát změnilo, protože byly špatně napsané kapacity v místnostech, k těm byli nevhodně přiřazení přednášející, všechno možné; nemocný pan profesor Bernard, který nebyl ve škole a museli jsme mu kvůli všem věcem telefonovat, klidně i několikrát denně; čtvrtední přípravování místností, lepení čísel na židle, shánění dezinfekce; stres z plátěnek, které nám nebyly doručeny; půlka organizačního týmu v karanténě.

V pátek to nebylo o nic lepší: ranní dočelávání místností, kontrolování elektroniky, instalace všech kamer a mikrofonů, generální zkouška streamování z 311; stále nepřítomné plátěnk.

Ale zvládli jsme to! Všechno jsme to zvládli. Agora proběhla. Pro plátěnk jsme zajeli v pátek ráno, večer po úklidu školy jsme se z budovy nakonec dostali, ačkoliv

se nejmenovaný pan vrátný asi půl hodiny tvářil, že nás po šesté hodině večerní ven rozhodně pustit nemůže...

Asi není nutné vypisovat, koho jsme si mohli poslechnout, to všichni víme. [Zde si můžete přečíst článek na stránkách školy, ve kterém máte i odkazy na záznamy z vybraných přednášek.](#) Také bychom na závěr rádi poprosili [o vyplnění zpětné vazby.](#) A pokud někoho zaujaly plátěnk, ale nestihl si žádnou koupit (nebo kvůli karanténě ani nemohl), nezufojte - můžete nám dát vědět a v případě zájmu uděláme dotisk.)

Letošní ročník nás stál dvakrát více práce a čtyřikrát více nervů než ty předchozí, ale já osobně si troufám tvrdit, že vynaložené úsilí za to stálo. Koneckonců, co by bylo AG bez trošky stresu? Jo a pokud se k nám budete chtít přidat, stačí říct, můžete mně nebo komukoliv z organizačního týmu napsat na školní e-mail nebo třeba facebook a my vám dáme vědět, až bude první online schůze Agory 2021. Agora je sice převážně pro vyšší gymnázium, ale nebráníme se ani nadšeným kvartánům, případně zvědavým terciánům. Agore ZDAR! •

Linda X. Součková

Online rozhovor se strůjcem letošní AGitace

AGitace – již tradiční akce na naší škole letos proběhla dosti netradičním způsobem. Aby se vůbec mohla uskutečnit, museli jsme se přesunout do online prostoru. A komu za to vděčíme? Připravili jsme si pro Vás rozhovor s organizátorem celé této akce, Honzou Parolkem.

Kdo vlastně jsi?

Jmenuji se Jan Parolek. AG jsem absolvoval v roce 2012. Pak následovalo studium bakaláře Žurnalistiky a Politologie, mezinárodních vztahů a magistra Bezpečnostních studií na FSV UK. Od podzimu 2018 pracuji na AG jako člověk přes „PR“. To v podstatě obnáší hlavně správu školních sociálních sítí a komunikaci s absolventy, tedy hlavně AGitaci. Kromě toho také strhávám videa sboru a orchestru, kreslím ilustrace ke grantovým žádostem na nové třídy a podobné. Něco na způsob AGitace mě napadlo hned na podzim 2018, když jsem přemýšlel nad tím, jak by mohli a měli zůstat absolventi propojení se školou i po maturitě. Podobný nápad měl už dříve další absolvent David László, s nímž jsme první ročník dělali společně. On je také zodpovědný za to, že akce byla od začátku koncipovaná naživo a ne apriori on-line.

Jak Tě napadlo udělat online AGitaci a proč zrovna tou formou, jakou jsi zvolil?

Všechno už bylo připraveno na klasickou podobu, ale pak přišlo omezení vnitřních akcí na 10 osob a zavření škol. Protože už tomu více lidí věnovalo svůj čas a úsilí, považoval jsem to za hodnotnou akci. Zároveň už si na jaře všichni více nebo méně zvykli na distanční provoz, rozhodl jsem se tedy akci přesunout do kyberprostoru. Čekal jsem, že se většine absolventů nebude chtít dělat videocally a spíš předtočí video

nebo napíše článek, ale mile mě překvapilo jejich nadšení a ochota, takže naprostá většina přednášek vlastně proběhla v původně plánované podobě, jenom on-line.

Pokud jde o volbu konkrétního nástroje (Messenger rooms), přišel mi nejjednodušší na ovládání, byl bez citelného omezení času nebo kapacity, umožňoval snadnou koordinaci několika souběžných besed a nevyžadoval instalaci žádné aplikace - tedy kromě messengeru, ale ten přece každý má, ne? Bohužel jsem nedocenil, jak moc už je Facebook pro současné teenagery mimo...

Byly přípravy AGitace náročné? Jak dlouho trvaly?

Neřekl bych přímo náročné - šlo prostě jenom o to, vykomunikovat zhruba se třiceti lidmi, kdy mají čas a o čem chtějí mluvit, dostat z nich nějakou fotku a popis přednášky a pak sestavit takový rozvrh, který by vyhověl jejich potřebám a zároveň neobsahoval (příliš početné) kolize podobných témat. Jak dlouho trvalo všechno připravit, se dá těžko říct přesně, ale kdyby se to počítalo, asi prostě pár pracovních dnů. Samozřejmě se s přípravami začalo už v létě.

Připravoval jsi už někdy něco takového podobnou formou? Byla to pro Tebe nová zkušenost?

Ne. Loni myslím v rámci AGitace jedna videokonference byla, ale jinak šlo rozhodně o novou zkušenost.

Neměl jsi problém se sehnáním absolventů?

Neměl a jsem jim za to moc vděčný. Stačilo napsat výzvu do absolventské skupiny, poslat pár osobních zpráv, a měl jsem tolik lidí, že jsem se až bál, jestli se všichni do programu nějak smysluplně vejdou. Jsem hrozně rád, že se našlo tolik lidí, kteří chtějí mladším „spoluzákům“ pomoci.

Když AGitace probíhala, musel jsi celou dobu dohlížet na její průběh. Co na tom bylo nejtěžší?

Možná pár momentů, kdy jsem si uvědomil, že jsem něco nedomyslel úplně nejlépe, ale je už pozdě a tak musíme improvizovat na úkor komfortu účastníků. Obecně to ale vyložené těžké nebylo, i když to byl, zvlášť ráno, než se všechno zaběhlo, docela frmol.

Co byl největší problém celé AGitace (ať už během příprav či průběhu)?

Podcenil jsem informování studentů a profesorů. Zabral jsem se do toho natolik, že jsem trochu pozapomněl, že to ne každý prožívá tak jako já, a že bod v Ročním plánu a příspěvek na Instagramu úplně nestačí. Měl jsem samozřejmě v plánu rozsáhlejší propagaci, jenže kvůli koronaviru se chvíli předtím mimořádně konala Agora a já nechtěl vytvářet chaos souběžnou propagací dvou akcí, které začínají na „ag“... Potom, když už bylo všechno připraveno, koronavirus zavřel školy a další čas se ztratil zjišťováním toho, kdo a jak bude schopen se zúčastnit online. Někteří studenti mi pak psali, že o akci nevěděli, případně si ji spletli s Agorou. Tady tedy byly výrazné rezervy, byť ne zcela mou vinou.

Také se bohužel stalo, že se do jedné místnosti kromě absolventa nikdo nepřipojil. Chápu, že to tak prostě vyšlo, ale bylo mi hrozně líto práce, kterou takhle trochu zbytečně vynaložil.

Stalo se. Ti během příprav/průběhu něco veselého nebo úsměvného? Co to bylo?

Nestalo, AGitace je vážná věc.

Jak si myslíš, že se nakonec AGitace vydařila?

I přes výše zmíněné nedostatky u mě rozhodně převažuje spokojenost. Co myslíte vy?

Chybí Ti AG?

S naší třídou se stále velmi často vidáme, čas od času zajdu do zkušebny nebo na pivo s dalšími absolventy blízkých ročníků a vlastně jsem se okolo AG tak nějak pohyboval i během vejšky. Teď na něm pracuju, byť se tam fyzicky zas tak často neukážu. Takže mi vlastně ani moc chybět nemůže. Řekl bych, že mi do života vrostlo mnohem hlouběji a významněji, než třeba Univerzita Karlova.

Stýská se mi po kapele, kterou jsme měli se spoluzáky, po hraní magiců o přestávkách a po lahváčích v parku na Krymské, ale zase se mi vůbec nestýská po sedmihodinové každodenní docházce, vstávání, a permanentním stresu z testů.

Je něco, co bys chtěl vzkázat účastníkům letošní AGitace?

Moc děkuju, že jste si na ni udělali čas, i když jste nemuseli. Upřímně doufám, že Vám bude užitečná, nebo že pro Vás byla aspoň zábavná. Těším se za rok, snad už zase osobně, a přeju hodně sil a štěstí ve studiu i v životě.

Rád si poslechnu jakékoliv vaše připomínky ke školní komunikaci nebo čemukoliv dalšímu.

Děkujeme Honzovi za rozhovor i za celou AGitaci! •

Psaní ze Slovenska

Loučení není nikdy dost. Proto, i když opožděně, se s námi se všemi tímto dopiskem loučí i náš dlouholetý pan školník, Karol Kačinec.

(Dopis byl zachován v původním znění s minimem úprav a korektur.)

Milí studenty a studentky,

zdravím Vás po dlouhé době a zároveň se s Vámi loučím po 25-leté anabázi v AG zrovna když je to nejmín vhod, celý svět dostává kopanec za to ako sa chováme k prírode a k celé planete, drancujeme čo se dá, rabujeme nerostné suroviny, kucháme všechny oceány a díváme se, že se nám něco zaseklo a neumíme si s tím poradit. Snažili jsme se na údržbe po celé ta léta Vám posloužit aby se Vám dobře studovalo, vím že školu dokončilo více než 1000 absolventu, neznám žádného který by se nepovedl, to je signál, že se dílo pedagoga podarilo a škola má solidnu úroveň a renomé. Posledné léta jsem ale cítil že nejak uvadam a mal som aj kardiacke problémy a preto som sa rozhodol že uvolním miesto mladším a po 40-letech v Prahe sa vrátim domov na Slovensko, mám tu starší sestru které je 80 let, je těžce nemocná ráda uvítala když jsem se vrátil po dlouhé vandrovce svetem domu. Mám nový notebook Lenovo S 340 a sleduju co se deje ve svete a aj na AG. Prajem Vám vše dobré v studiu a aj v živote, pomozte novým lidem údržby, neničte školní majetek a nahlaste u p.Jirouta když uvidíte nejakú závalu, anebo nekde protéká voda. Ve škole jsme všichni na jedné lodi a vzájemne si pomáhame.

Váš Karol Kačinec

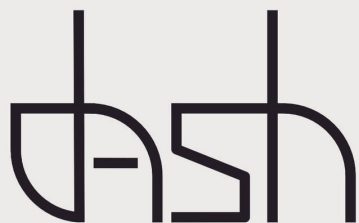

Rozhovor s mladými businessmany

Adam Sojka a Daniel Honetschläger ze 7.A se věnují výrobě bezdrátových reproduktorů a začínají si vlastní byznys.

Tak pro začátek - jak se váš rozjíždějící se byznys jmenuje a jak byste ho popsali ve dvou větách?

A+D: Jmenujeme se DASH audio - spojení iniciálů našich jmen (Daniel Honetschläger + Adam Sojka). Snažíme se lidem zjednodušit, zpřístupnit a zpříjemnit cestu ke kvalitnímu audiu s dobrým designem.

Jak vás napadlo si začít vyrábět reproduktory? Proč chcete založit firmu?

A+D: Všichni měli bluetooth reprák, tak Adama napadlo, že nemůže být tak těžké si ho vyrobit. Daniel má ve sklepě dílnu, tedy lepší prostředky na výrobu, tak jsme spojili síly. Nejdřív jsme dělali různé věci podle zakázky, pak jsme se zaměřili na jednu věc a díky tomu jsme produkt systematicky zlepšovali. Začali jsme se ve větší míře vzdělávat v oboru a také v naší konkurenci. Inspiraci

jsme čerpali od začátku také z Youtube videí a různých audio fór, postupně jsme se dostali k startovní linii, kterou se chystáme v blízké budoucnosti překročit.

V čem jsou vaše repráky jiné od ostatních?

A+D: Naše repráky mají kvalitní zvuk, dřevo, které je akusticky lepší než plast, i přenosnost. V tomto směru nemáme konkurenci.

Díky modulu na připojení zařízení na WiFi síť může reproduktor zastávat i funkci „multiroom“, používanou například v dnešních smart homes. Znamená to, že pokud máte více našich repráků ve své domácnosti připojených na jednu WiFi síť, můžete přes mobilní aplikaci nastavit, z kterých chcete, aby zrovna hrála hudba. Tento systém podporuje například Spotify Connect. V dalších generacích produktu toto určitě plánujeme vzít na další level, například se zabudovaným google asistentem.

Poskytujeme také takzvané „True wireless stereo“ ve smyslu, že ke dvěma reproduktorům hrajícím tu samou skladbu ve stereo režimu nemusí vést žádná kabeláž.

Kde probíhá výroba? Kde sháníte potřebné věci? Děláte všechno ručně?

A+D: Začali jsme u Dana ve sklepě a dělali jsme si všechno sami. To nám ze začátku vyhovovalo kvůli charakteru zakázek „udělejte mi něco, co hraje“. Potom už jsme potřebovali lepší nástroje, abychom mohli jeden produkt dělat konzistentně. Objevili

jsme sdílenou dílnu Ponk, kde mají profesionální vybavení potřebné k výrobě. Teď už si necháváme vyrábět ozvučnice (pozn. redakce: „krabice“ reproduktoru) profesionálně, aby se zlepšila kvalita.

Jak se vám společně pracuje? Máte nějak rozložené role?

D: Myslím, že když zrovna nic nekazíme, tak je to skvělá spolupráce. Já osobně mám spíš fyzickou roli, tedy starám se o design funkčně i vzhledově.

A: Už se ve spolupráci zlepšujeme. Většinou dojdeme ke kompromisu, protože nám jde o tu samou věc. Já se starám o elektro-

nickou stránku - vnitřnosti repráku a administrativu - třeba vyřizuju reklamy, stránky a celkový chod „firmy“.

Je vyrábění reproduktorů či podobných věcí něco, čemu byste se chtěli ve svém životě profesně věnovat?

A: Mě prostě vymýšlet a prodávat věci hrozně baví. Sám jsem hudebník a poté, co jsem zjistil, že nedokážu tvořit hudbu na vysoké úrovni, беру si za své aspoň její zprostředkování skrze uživatelsky přívětivý a kvalitní reprák.

D: Tohle nikdy nebyl jediný nebo hlavní směr mojí kariéry, ale když už tu je ta příležitost, rozhodně bych od toho nechtěl opustit, protože zprostředkovávání kvalitního zvuku lidem je pro mě velice líbivá myšlenka a baví mě to.

Je těžké na střední škole rozjíždět byznys? Co všechno je k tomu potřeba?

A+D: Ano, protože máme minimum prostředků, ale na druhou stranu hodně času. Tím, že máme limitované prostředky, se tak toho víc naučíme, protože si musíme většinu věcí udělat sami. Něco se nám však už vyrábět nevyplatí. Je potřeba práci rozložit, některé věci objednat od profesionálů a všechno to zahrnout do přijatelné ceny.

Založit si firmu je dražší, než se zdá. A je to hodně práce - teď třeba máme osm objednávek najednou, což se nám zatím nestalo a nebyli jsme nejlépe připraveni. Už jsme oba trochu unavení, ale každý den vidíme výsledky, to nás žene kupředu.

Jaká je budoucnost DASH audio?

A+D: Před Vánoci plánujeme odstartovat crowdfundingovou kampaň na repráčky, o kterých byla už řeč. Tím ale rozhodně nechceme skončit, právě naopak, bereme to jako startovací produkt, který má největší potenciál se zalíbit masě lidí. Právě teď

pracujeme na vývoji vyšší řady repráků, pro serióznější poslech. Náš sen je konkurovat např. české firmě AQ acoustics. Myslíme, že trochu mladého elánu a inovací audio trhu velmi prospěje.

Zaujal vás rozhovor a chcete vědět víc? Sledujte kluky na sociálních sítích nebo se na ně obraťte ve škole.

fb: DASH audio, insta: dash.audio •

Justýna Tůmová a Linda X. Součková

Svátky mrtvých v učitelském sboru

Podzim - období pestrobarevného listí, neustávajících plískanic, dýňových polévek a vzpomínek na zesnulé. Právě na ty jsme se ptali našeho váženého učitelského sboru - a on k naší radosti odpověděl. Téma „svátky mrtvých v naší vlasti a v naší osobnosti“ přineslo nejednu inspirativní myšlenku, ne jeden rezolutní pohled a v neposlední řadě i pousmání.

Jaký je Váš vztah k oslavám Dušiček? Slavíte je? Do jaké míry a jak?

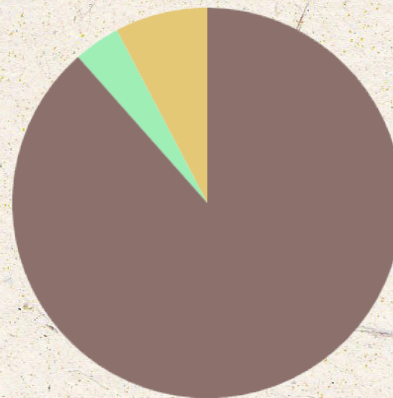
Neslavím. (K. Landová)

Nejde o oslavu, ale o připomínku či vzpomínku; tak to i prožívám. (Z. Lauschmann)
Dušičky vůbec neslavím. Na své zesnulé blízké vzpomínám celý rok. (T. Pešek)
Kladný. Nedá se říct slavím. Ale chodím na hřbitov a vzpomínám na své blízké a na ty, kteří předčasně odešli. Nejraději za tmy, když tam všechno svítí. (M. Peterková)
Slavím jako tradiční katolík. Mše, modlitba za zemřelé, odpustky, hřbitov. (J. Rezek)

Neřekla bych, že je „slavím“. Zajdu za milými na hřbitov, něco jim přinesu - ale nesmutním přitom. Spíš si popovídáme. Ale to nejen o Dušičkách. (M. Moravcová)
O Dušičkách jsme občas chodívali s rodinou na dědův hrob. Ale první, co si vybavím, je, jak jsem se kdysi už za soumraku pokoušel s jednou kamarádkou najít hrob Jana Patočky na břevnovském hřbitově a ta atmosféra zapálených svíček a nekonečného bloudění a mihotání byla až neskutečně krásná - teprve po chvíli mi došlo, že jsou Dušičky. Hrob jsme ve tmě nenašli. (V. Hroudá)

Myslíte si, že jejich slavení neodmyslitelně patří k naší kultuře?

● Ano - 23 ● Ne - 1 ● Nemám na to názor - 2

Pokud ano či ne, tak proč?

Nezapomínáme na naše předky, kteří nám proslápli cestu, a děkujeme jim, že jsme. (J. Rezek)

Vždy to bylo dobré připomenutí našich zemřelých. (J. Cvachová)

Vzpomínkou na odešlé si uvědomujeme i postavení vlastní osoby v běhu času. (Z. Lauschmann)

Nic nepatří ke kultuře doopravdy neodmyslitelně, každá kultura se mění a vyvíjí. Pokud změna nenastane ve všech oblastech a okamžitě, kultura si stále zachová své jméno či identitu, i když se její obsah během let (staletí) změní třeba kompletně. (anonymní)
Obecně pro většinu populace asi právě jen tou návštěvou hřbitovů, ale to spolu se vzpomínkou na zemřelé přece má smysl! (Z. Vavřín)

Zajděte se 2. 11. podívat na hřbitov a uvidíte sami. (I. Hajičová)

Jaký je Váš vztah k oslavám Halloweenu? Slavíte ho? Do jaké míry a jak?

Nemám ho ráda. Neslavím. (anonymní)

Neslavím, na koledování už jsem moc sta-

rý. Vždycky mi ale přišel docela pěkný. Na Erasmu v Anglii jsem se účastnil kalby v kostýmech a bylo to fajn. (anonymní)
Je to americký svátek, nevidím důvod, proč ho přebírat. U nás nemá žádnou tradici. (K. Landová)

Nikoliv. Dle mého soudu je to importovaný svátek a nemám k němu žádný vztah. (T. Pešek)

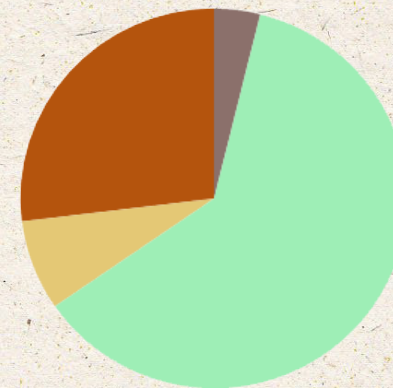
Děti ho slaví. Držím s nimi krok. (anonymní)

Nijak zvlášť. Vydlabu dýni, chvíli s ní pak strašidelně svítím. Někdy se účastním případné seance s americkými kamarády. (M. Moravcová)

Strávili jsme rok v Anglii a rok v Texasu, tam jsme tento svátek zažili a od té doby vydlabávám dýně a dávám do nich svíčku. Když byly děti malé, vnímaly to jako doplněk Dušiček, dnes je to taková dekorace a ozvláštňení podzimu. (I. Chlebounová)

Zamlouvalo by se Vám, kdyby se oslavy Halloweenu u nás více rozšířily?

● Ano - 1 ● Ne - 16 ● Nemám na to názor - 2 ● Je mi to jedno - 7

Pokud ano či ne, tak proč?

Evropa ztrácí svoji identitu. (J. Rezek)

Proč ne :). Pokud o to je zájem. Podzimní dekorace jsou super! (anonymní)

Dovezeno za účelem komerce - nepodporuji. (Z. Lauschmann)

Samo o sobě mi to je jedno, ale bez ohledu na to, co jsem napsal výše, by mi bylo líto, kdyby k rozšíření Halloweenu došlo na úkor Dušiček. Prostě proto, že mi, tak jako v řadě jiných oblastí, z psychologicky snad celkem pochopitelných důvodů vyhovuje to, v čem jsem vyrostl. Také proto, že kulturní pluralita světa je imho zajímavější než potenciální globální monokultura (jakkoliv je ve skutečnosti nepravděpodobná). (anonymní)

Halloween jsme slavili, když jsme žili v Kanadě nebo v USA. Halloween ale nemá nic společného s Dušičkami (jak se řada lidí u nás domnívá). Je to 31. 10., tedy v předvečer svátku Všech svatých a také název to napovídá: hallow = svatý (dnes se ovšem mnohem častěji užívá výraz saint), svátek Všech svatých = All Hallows' Day, předvečer = eve (jistě znáte Christmas Eve = Štědrý večer) a spojením a zkomolením vznikl název Halloween. A tak, jak je to i u jiných velkých svátků, šlo kdysi hlavně o příležitost ke koledování. (I. Hajičová)

Oddechovka na závěr - pokud jste se někdy převlékali za něco do kostýmů, který z nich Vám nejvíce utkvěl v paměti? (Ať už kvůli jeho propracovanosti, komičnosti, s ním spojenému zážitku...)

Převlek v černém obleku za inteligenta při promoci. (J. Rezek)

Za prof. Gonagallovou. Líbí se mi její klobouky. Zejména ten kostkovaný s bodlákem. Jsme si tak nějak blízké. (M. Moravcová)

Lidí v kostýmu se bojím. (T. Pešek)

Nejspíš kostým bratra legionáře Zdeňka Kalvody na LARPU Legie: Sibiřský příběh. Protože jsem z té akce měl PTSD ještě cca dva roky. (anonymní)

Když byly děti malé, často jsem sebe i je převlékala do kostýmů, ale ne na Halloween. Vzpomínám si, jak jsem byla na karneva-

lu za lišku, můj syn za lišáčka a dcerka za pejska. Až později mi řekla, že to cítila jako křivdu, že je za jiné zvíře. (I. Chlebounová)

Kostýmy jsem používal jen v mladém věku na „Mikuláše“ a při vystoupeních ve skupině historického šermu. Nezpomenutelný byl kostým „Mikuláše“ v mých 12 letech, kdy jsem si nalepil vousy kvalitním lepidlem a pak mi je kamarádi dostávali dolů ředidlem i s kousky kůže, což nebyl příjemný zážitek, ale v paměti každopádně utkvěl... (B. Hudema)

Sešlo se nám spousta skvělých rozsáhlých odpovědí a o to více smutno nám bylo, že jsme je nemohli do čísla zařadit všechny. Celému učitelskému sboru tímto velice děkujeme za spolupráci a prosíme o prominutí, pokud se do čísla nedostal zrovna jejich výrok. Stál za to totiž do slova a do písmene každý. •

Linda X. Součková

Jsi rád, že jsi Čech?

Jsem Češka. To je prostá a jasná skutečnost. Úděl, který byl mně a ještě dalším deseti milionům lidí dán do vínku. Tečka. Přesto jsem se ale už setkala i s lidmi, kteří se být Čechy stydí.

Je to už déle, co jsem se ptala několika svých kamarádek, jestli by chtěly v Česku žít, až budou dospělé. Většina řekla, že by chtěly vycestovat do zahraničí. Za studiem, za prací, za mořem... až jsme se nakonec dostaly k tomu, že dvě prohlásily, že by Češkami raději nebyly. Anglie a Amerika jsou pro lepší.

I když se zdá, že se nad otázkami tohoto typu nějakým způsobem uvažuje, když jsou položeny, nebo když otázku sám kontext rozhovoru nabídne, mně jen tak vyvstala v hlavě, takže jsem nad ní sama ani příliš nepřemýšlela. Proto mě odpovědi kamarádek zaskočily. Ano, naše země a její obyvatelé mají určitě nějaké mouchy, ale že by byly až tak velké, aby zde někdo nechtěl žít?

Přemýšlela jsem nad tím několik dalších dní, přehazovala jsem si to z jedné strany mozku do druhé. Srovnávala naši zemi s ostatními zeměmi. Pozorovala jsem lidi, které jsem potkávala na ulici. Hledala jsem negativa.

A nacházela jsem je. Nejvíce v televizi. České vystupování mi většinou přišlo sprosté, neslušné, hloupé. A styděla jsem se za Čechy. Za nás.

Časem jsem sice zase začala objevovat pozitiva našeho národa (hlavně v dějinách) a byl to dobrý pocit, avšak kromě chvály turistů a květnatosti českého jazyka jsem nějakou velkolepost našeho národa neza-

znamenalala. Stále jsem se více orientovala na zahraničí. Snad ale takovou větší hrdost na české občany jsem konečně pocítila během jarního koronavirového lockdownu. Považovala jsem to za důkaz toho, že i když se to nahoře sype jako domeček z karet, dole se umějí občané sebrat a neztratit svou hrdost a smysl pro vzájemnou pomoc, a považují stále.

Proto se zase cítím jako Češka skvěle. Aby to však nebylo jen o mně, mé okolí je v tom se mnou. Nejdříve sice většina nechápala, proč se jich na něco takového ptám, ale posléze dali všichni našemu národu zelenou. Jsou Čechy rádi z různých důvodů - pivo, příjemné klima, bezpečí, svíčková, čeština, zlaté české ručičky, bohatá kultura a historie, krásná příroda, skvělý smysl pro humor, vynálezy, pyrop... je toho spousta a jak napsala jedna má kamarádka, „to bysme tady museli být dlouho“.

Proto budme i nadále rádi, že jsme Češi, protože naše „malá kotlinka“ si zaslouží mít hrdý národ, který dokáže vyjádřit, proč „jsou borci“.

Kde domov můj

**Kde domov můj,
kde domov můj?
Voda hučí po lučinách,
bory šumí po skalinách,
v sadě skví se jara květ,
zemský ráj to na pohled!
A to je ta krásná země,
země česká, domov můj,
země česká, domov můj!**

Ptám se, kam směřují mé kroky, když mě ciziny všeho světa vypovědí ze své náruče? Když se mi zasteskne po cestách tak hluboce prošlapaných, že se mi jako mapa všechny jejích záhyby a kličky vyryly do duše, a po kterých když znovu kráčím, strast a bázeň vystrnadí hřejivý klid.

Ptám se, které místo mne k sobě volá tím víc a tím úpěnlivěji, čím dál od něj skládám hlavu, a které místo rozehrěje mé srdce a rozezpívá ho slovy „Sem patřím, sem a ne jinam!“, když na jeho volání odpovím?

Přece tam, kde půdu porůstá zeleň a traviny, pokrývka dražší a nádhernější než ten nejvzácnější perský koberec, a kterou jako milosrdní samaritáni obcerstvují svou vláhou pletence potoků a řek.

Tam, kde od úsvitu do úsvitu zní jako rajska hudba závod větříků a vánků mezi stromy lesů, jež obtěžkávají skaliska od Aše až po Slezsko, od Sněžky až po Třeboňské rybníky. Všeliké ptactvo sedí na větvích a bedlivě sleduje, jak se větry skrz listí a jehličí prohání, tu mu rózčechrají pírká, tu ptáček zazpívá tomu nejrychlejšímu za odměnu.

Přece tam, kde jen co si po zimě slunce proře rozespálé oči, užuž se celá krajina převléká do těch nejsvátečnějších a nejrozmanitějších šatů, aby se mu vystavila co nejdříve na odiv.

Zelená se, růžoví, natrásá se a ani obyčejně povýšené slunce při tom pohledu neskryje ruměncem v horké tváři. Ach, jak tehdy plamenně přikyvovalo, když praotec Čech vystoupil na horu Říp a pronesl památná slova: „To je ona, země zaslíbená, mlékem a strdím oplývající...“

Pravdu děl, věděl to on, víme to i my. Že nic nenahradí půvab, barvy a dech kraje, jenž mu ležel u nohou a jemuž ležel u nohou on.

Neboť to je to místo, které mě jako milující matka objímá, když se k němu navracím, to je to místo, které mě konejší v temných časech nesnázi, to je to místo, které mi od prvního nádechu šeptá: „Jsi Čech!“

Neboť všechny cesty nevedou do Říma, ne. Jako tepající žíly a tepny se proplétají skrz svůj celičký svět, jen aby se mohly dovinout do jednoho jediného místa. Do srdce Evropy... a do srdce mého. •

Národní Svatováclavská pouť 2020

V pondělí 28.9. se tradičně konal 18. ročník Národní Svatováclavské pouti ve Staré Boleslavi. Jak to všechno probíhalo vzhledem k aktuální situaci? To si vysvětlíme v tomto článku.

Všechno to začalo dne 27.9., kdy se v neděli večer přivezla lebka sv. Václava a následně byla přivítaná před bazilikou Nanebevzetí Panny Marie. Večer byla relikvie odvezena zpět na Pražský hrad. Po modlitbě za vlast se uložila do kostela sv. Klimenta. V pondělí 28.9. se odstartoval hlavní program Svatováclavské národní pouti mši na Mariánském náměstí, jež byla zahájena v 10 hodin průvodem s relikvií sv. Václava. Mše probíhala se zvláštními hygienickými opatřeními jako například nošení roušek a zachovávaní (v rámci možnosti) dostatečných rozestupů prostředkem rozdě-

lení prostoru na jednotlivé sektory. Také se zde nekonal žádný „světý“ program jako například trhy, divadla a podobně. Po mši byla lebka sv. Václava odnesena zpět průvodem do kostela sv. Klimenta. Odpoledne se přeci jenom uskutečnil nějaký kulturní program jako například závěrečný koncert pro poutníky v bazilice Nanebevzetí Panny Marie. Večer byla relikvie odvezena zpět na Pražský hrad.

Já jsem na této akci byl společně se svým skautským oddílem. Skauti zde pomáhají s organizací poutě a zároveň mají příležitost se seznámit s ostatními skauty z jiných oddílů i jiných organizací. Myslím si, že i přes všechna opatření se pouť vydařila a těším se na ni i příští rok. •

Top 4 státy, o kterých se málo ví, aneb Státy beze státu

V tomto článku se dozvíte o státních útvarech, které nejsou uznávané nebo nemají své území vojensky pod kontrolou.

Taiwan

Zde mluvíme o de facto nezávislém státu, jenž má armádu, vládu, navazuje obchodní vztahy, ovládá území, a ještě k tomu má jednu z nejlepších pozic v indexu lidského rozvoje: 21. To je pro srovnání lepší než Francie a Česko. Problémem je, že nemá křeslo v OSN. Uznává jej v tuto chvíli jen asi 12 států (pravda, největším z nich je Paraguay). Jak k tomu došlo?

V roce 1948 došlo v Číně ovládané hnutím Kuomintang k vítěznému povstání komunistů. Zástupci Kuomintangu uprchli na Taiwan, ale v roce 1971 přišla o místo v OSN. Paradoxní je, že si ostrov Taiwan (nebo chcete-li Čínská Republika) stále nárokuje území pevninské Číny (300krát větší a 70krát lidnatější). Říká se tomu Problém Dvojí Číny.

Podněstří

Z Bruselu se to území jeví evropským byrokratům jako černá díra Evropy - jedna velká pračka peněz, centrum obchodu s lidmi a se zbraněmi, samotné dno podsvětí zcela mimo dosah mezinárodního práva.

Takto výstižně popsal toto území Nick Middleton v knize „Atlas zemí které neexistují“.

Jde o de facto nezávislý stát, jehož území oficiálně patří Moldavsku. Předehrou

bylo velké stěhování Rusů do této oblasti po 2. světové válce. Rusové se záhy stali v této oblasti většinou. Po vzniku nezávislého Moldavska se začali dožadovat nezávislosti, nebo alespoň autonomie. Roznětkou ke konfliktu se však nakonec stalo plánované připojení Moldavska k Rumunsku. 2.9.1990 byla vyhlášena Podněsterská Republika. Dnes je Podněstří nejchudším regionem Evropy. Monopol v zemi má firma ŠERIF, která ovládá celý Podněsterský byznys a politiku, což je vlastně jedno a to samé. Podněstří je de facto nezávislé, ač de iure patří Moldavsku a těší se velké podpoře Ruska.

Somaliland

Když se v roce 1960 se Italské Somálsko osamostatnilo, okamžitě se spojilo s menším Britským Somálskem. V roce 1990, když bylo Somálsko zmítané občanskou válkou, toho měl Somaliland dost a vyhlásil nezávislost. Nyní je Somaliland vlastně nezávislým státem, ale bez mezinárodního uznání. V porovnání ke zbytku Somálska jde o velice klidný a bezpečný region. Velkým krokem k mezinárodnímu uznání a křeslu v OSN se stalo vybudování vojenské základny Spojených Arabských Emirátů v hlavním městě - přístavu Hargeysa. Zajímavostí Somalilandu je, že v řeči se tam často používá veršů.

Západní Sahara

Teritorium dnešní Západní Sahary bylo kolonizováno Španěly. Když se z tohoto území v roce 1976 Španěle stáhli, rozdělili si ho násilím Maroko a Mauritánie.

Západosaharské osvobozené hnutí POLISARIO bojujícím s cílem vzniku nezávislé Západosaharské Republiky (Sahrawi), se jim s velkou pomocí Alžírsko nějakou dobu bránilo. Během této války utekla většina obyvatel právě do Alžírsko. V roce 1979 přenechala Mauritánie svou část Sahrawi hnutí POLISARIO. Tuto oblast však vzápětí anektovalo Maroko. Príměří mezi Marokem a POLISARIO bylo podepsáno v roce 1991. Dnes ovládá tři čtvrtiny Západní Sahary Maroko a zbytek POLISARIO. Území je rozděleno takzvanou Zdí Hanby, kterou postavila marocká armáda v 80. letech minulého století. Díky ní mohou marocké těžební firmy v klidu těžit obrovské zásoby fosfátů, jež se tam nacházejí. Většina původních obyvatel dnes žije v táborech kolem Alžírského města Tindúf (asi 100 tisíc) a návrat do vlastního nezávislého státu je v nedohlednu. •

Marek Beneš

Limuzíny českých státníků

Václav Havel si těžko a dlouho vybíral, protože nechtěl jezdit ruskými stroji, které tu zanechali komunističtí prezidenti, proto zbývaly pouze 3 možnosti: Škoda Felicia, Tatra a zahraniční vozy. První možnost vyloučil. Nebudeme si nic nahlávat, stará dobrá Felcia se na to prostě nehodí. Druhá možnost též ne, protože mu připomínala doby, kdy ho v Tatrách chytala StB. Zbývalo pouze zahraničí, nakonec se Václav Havel rozhodl pro BMW řady 7. Tyto vozy vláda koupila dokonce ve třech verzích. A to modely 730 (řada 7; 3 litrový motor), 735 ve verzi ILA (řada 7; 3,5 litrový motor v prodloužené verzi) a 750 i (řada 7, 5 litrový motor). Z toho první dva se 6-válcovým motorem a třetí s 12-válcovým, s tímto autem dokonce ujel i vlastní stráž.

Prezident Václav Klaus si půjčil od Škody Auto vůz Superb 1. generace s 6-válcovým motorem. Jak pan Klaus říkával: „Český prezident by měl jezdit českým autem.“ A proto všechny překvapil když se do Mladé Boleslavi přijel podívat na zbrusu nového Superba 2. generace v osmiválcovém Audi A8 4.2 V8 ve verzi long. Tuto podivnost před novináři argumentoval takto: „Přece jenom Audi trochu méně drncá.“

Pan prezident Zeman se drží stejného hesla jako Václav Klaus a jezdí v českých autech, Superbech. Začal s vozem zděděným po Václavu Klausovi Škoda Superb II. generace 3,6 V6. Superby se pan prezident Zeman vozí dodnes, a když začíná auto vypovídat službu, tak ho vláda vymění za novější generaci. •

Miriam Zytková

O Otazníku a Vykřičníku aneb jak vznikl Hnidopich

Žili byli královští rodiče, kterým se narodili dva princové – starší Vykřičník a mladší Otazník.

Když šli princové do školy pro královské děti, Otazník nebyl moc chytrý. Danou informaci věděl, až když se na ni zeptal, kdežto Vykřičník ani nepotřeboval chodit do základní školy – chytrý byl natolik, že mohl chodit rovnou na Diakritické gymnázium. A tudíž není divu, že při hodinách pořád vykřikoval, mluvil hodně rychle a odpovídal za všechny, které pan profesor Háček vyvolal. Když vyvolal Závorku – odpověděl Vykřičník. Když vyvolal Čárku – odpověděl Vykřičník. Když vyvolal Uvozovku – odpověděl Vykřičník... a tak dále a tak dále.

No, a jednou k nim do třídy přibyla nová spolužačka – krásná princezna Tečka. Otazníkovi i Vykřičníkovi se – jak jistě tušíte – velmi líbila. Jenže, když oba princové měli brzy před maturitou, přišel nečekaný problém:

Ve třídě se vyskytly vši!

Naštěstí se jich brzy všichni zbavili – ale jediný, kdo se jich nezbavil, byla... princezna Tečka! Všim se v jejích nádherných dlouhých zlatých vlasech velmi dobře lezlo, a tak je nechtěly za žádnou cenu opustit. Teččini rodiče zkoušeli všechny spreje a šampony proti vším, které šly použít, ale nic nepomáhalo.

Král vyhlásil, že dá zámek, půl království a princeznu Tečku za ženu tomu, komu se

podarí princeznu zbavit vši. To se ví, že to ani Otazník, ani Vykřičník nechtěli přenechat jinému.

Nasedli na koně a hurá k princezně Tečce! Král jim tedy řekl, že se mohou pokusit princeznu osvobodit. Otazník stál, koukal jako udivená sova a nedělal nic. Vykřičník zkoušel smíchávat jakési podivné přísady, počítal a tak celá výroba léku proti vším zabrala asi tři dny.

Ale třetí den Vykřičník konečně vykřikl: „Mám to!“ a vylil lék na hlavu princezně Tečce.

Vši se okamžitě vypařily!

„To je zázrak!“ zvolal král. „Jak ten lék, prosím vás, nazvete?“ „Je to HNIDOPICH, pane králi!“ „Tím pádem dostáváš zámek, celé království a ... mou dcerku. Tečko, chceš si vzít tady prince Vykřičníka?“ „Chci,“ řekla Tečka a zčervenala studem. „A co ty, princ Vykřičníku? Chceš si vzít princeznu Tečku?“ „Chci,“ řekl princ a zrudnul ještě víc než princezna.

A tak nechal král vystrojit veselku a princ s princeznou byli už navždy svoji.

A co Otazník? Ten vymýšlí lék proti vším dodnes.

Nebo spíš stojí a hledí...? Kdo ví...? •

Sokol

Zdravím vás sokolským „Nazdar“! 28. října si opět připomeneme vznik republiky československé. A právě Sokol jest s naší republikou neodmyslitelně spjat. Co je to ten Sokol? Sokol, tedy Česká obec sokolská, jest tělocvičný spolek, dokonce nejúspěšnější a největší v dějinách československé tělovýchovy. Založen byl dne 16. února 1862 a za jeho zakladatele jsou považováni pánové Miroslav Tyrš (historik umění a universitní pedagog) a Jindřich Fügner (obchodník). Proč tedy vznikl Sokol?

Tento spolek měl posílit tělesnou zdatnost členů, učiti je všemožným sportům, ale také je zapojit do dění kulturního a společenského. Členové Sokola ovšem rozvíjeli i své osobnosti, učili se čestnému jednání, snášenlivosti a lásce a úctě k vlasti. V čele Sokola stáli zpočátku politicky činní lidé, v jejichž zájmu bylo učiniti ze Sokola hnutí nacionální. Miroslav Tyrš, místostarosta a náčelník Sokola, měl v úmyslu spíše sdružit lid pomocí sportu a podpořit v nich národní uvědomělost. Jeho další myšlenkou bylo též vybudovati spolek, který by se stal základem armády. Kolem vznikajícího Sokola se však pohybovali i věhlasní umělci, kupříkladu Jan Neruda či Karolina Světlá. Malíř Josef Mánes vytvořil sokolský praporek a navrhnul první kroje, které později upravili František Ženíšek a František Kožíšek. Jako heslo bylo přijato Tyršovo „Tužme se!“, dále pak „V myslí vlast, v paži sílu!“ a „V zdravém těle zdravý duch!“. Za první světové války narukovala většina sokolů do armády a z mnoha z nich se stali legionáři. Ve Francii tvořili velikou část vojenské roty „Nazdar“, která vyhrála slavnou bitvu u Arrasu. Při vzniku republiky hrál Sokol velmi významnou roli. Vznikla takzvaná

„Národní stráž“, jež měla zčásti nahrazovati chybějící armádní síly. Stráže svobody zase bojovaly s Maďary na Slovensku v roce 1919. Za první republiky Sokol opravdu vzkvétal, jeho členem byl každý 15. občan a počtem dosahoval téměř jednoho milionu. Sám T. G. Masaryk či Edvard Beneš byli jeho členy. Po stránce sportovní měli sokolové úspěchy i mezinárodní, z olympiád přiváželi do vlasti medaile. Prvním zlatým medailistou se stal gymnasta Bedřich Šupčík roku 1924 na OH v Paříži. Ve společnosti Sokol zastával výsostné místo, stal se pro čechoslováky jedním ze symbolů samostatného státu. Tou dobou, měla již Česká obec sokolská vlastní hymnu, kterou se stala píseň „Lví silou“, zkomponovaná Františkem Josefem Pelzem, kterou posléze upravil František Kmoch. Po vzniku Mnichovské dohody se sokolové ihned zapojili do odbojových organizací. V dubnu 1941 byla nařízením K. H. Franka zastavena činnost Sokola. Reinhard Heydrich se proti sokolům postavil daleko více. Za noci ze 7. na 8. října začala „Akce Sokol“. Kol patnácti set sokolských činovníků bylo zatčeno a povětšinou posláno přes Malou pevnost v Terezíně do koncentračního tábora Osvětim. Sokol byl definitivně rozpuštěn, a to především kvůlivá činnosti v odboji. Členové již rozpuštěného spolku ale nadále bojovali za rodnou zem. Největším jejich počinem byla spolupráce na atentátu na Heydricha, čímž se pomstili nacistům za „Akci Sokol“. Sokolové bojovali samozřejmě také v zahraničí. Po válce byly řady Sokola značně oslabeny, i přes to ale na krátký čas obnovil svou činnost. Počet jeho členů rychle vzrostl. Po komunistickém převratu ovšem opět zanikl. Za Pražského jara roku 1968 se bývalí členové marně pokusili o obnovu České obce sokolské. Znovuzro-

zení Sokola ale nastalo. Listopad roku 1989 dal bývalým sokolským činovníkům příležitost tajně nacvičit další ze všesokolských slětů, který měli uskutečnit v Paříži. Po návratu demokracie se sokolové rychle vzmohli a obnovili svou činnost. A díky tomu jest Sokol činný i dnes! •

Anna Rosenbaumová

Etymologické okénko

Cílem této nové rubriky je obohacovat čtenáře Agónie o zajímavosti z úžasného světa etymologie. Čtením našeho Etymologického okénka si jednak rozšíříte jazykové i kulturní obzory, jednak získáte znalosti, kterými můžete oslnit ve společnosti. Příjemné čtení!

Německo

Těžko lze během čtení vlasteneckého čísla zapomenout na našeho velkého souseda. Etymologie jasně svědčí o tom, že vztahy s Německem byly napjaté již dávno před první republikou, dá se říci odnepaměti. Ve slově Němec správně slyšíte „němý“ – Slované tak označovali germánské cizince, kterým nerozuměli, byli pro ně „jako němí“. Tenkrát měl ovšem výraz „němý“ lehce pejorativní nádech – znamenal „ten, kdo vydává nesrozumitelné zvuky“. Bez zajímavosti není ani to, že staré lidové označení pro krysu zní „němkyně“.

Okamžik

Oka-mžik. Pokud se vám to zdá příliš oči-vidné, pokračujte prosím dále. Někomu to sice může připadat samo-zřejmé, ale nevěřili byste, kolika lidem se právě teď otvírají oči. Řada dnes běžně užívaných výrazů původně vznikla jako složenina dvou různých slov, která se už samostatně téměř nepoužívají. Původní složenina je naopak tak běžnou součástí naší mluvy, že se vůbec nepozastavujeme nad jejich doslovným významem.

Pistole

Robot zdaleka není jediné české slovo, které obohatilo světovou slovní zásobu. Cesta pistole ovšem byla poněkud zapeklitější. Na počátku byla ruční palná zbraň hustitů zvaná „píšťala“. Toto české slovo Němci a posléze i Francouzi přejali jako „pistole“ a tak se oklikou přes francouzštinu vrátila pistole zpátky do českého jazyka.

Honza

Těžko bychom hledali méně „typicky české“ slovo. Přesto je jméno Honza jediné slovo z našeho dnešního seznamu, které nemá české kořeny. Pokud jste někdy přemýšleli nad tím, jak se z Jana může stát Honza, stačí si uvědomit, že německá obdoba jména Jan je „Hans“ – odtud už stačí jen trocha hláskové přeměny (Hans→Hanz→...) a „český“ Honza je jasný.

Jelikož tématem tohoto čísla je „Naše vlast“ zaměřili jsme se dnes výhradně na česká slova s (byť i jen zdánlivě) českým původem. Příště se můžete těšit mj. na české slangové výrazy. •

David Janák

Mladí talenti – česká liga speciál

Česká liga už začala, takže se na ní podíváme. A hlavně na největší talenty, kteří ji obohacují.

Adam Hložek

Jeden z nejlepších 17 letých hráčů. Útočník, který hraje v základní sestavě jak Sparty, tak i české reprezentace. Je zařazován k jedním z největších talentů budoucnosti. V této sezóně Fortuna ligy skóroval čtyřikrát a též 4 krát asistoval. Teď půjdeme do Liberce.

Michal Beran

O Slovan Liberec se mluví jako o béčku Slávie Praha a překvapivě stejně je to s případem tohoto záložníka. Začínal v dorostu ve Slovácku, přestoupil do Slávie a následně do Liberce. Tam vypiloval svůj styl a Slavia ho zpátky koupila. Pak ho poslali na hostování do Liberce, kde momentálně hraje. Za áčko Liberce stihl v lize odehrát 17 zápasů a vsítit 1 branku.

Michal Sadílek

Další hráč Liberce a zase záložník. Začal ve Slovácku, zaujal skauty PSV a odešel na roční hostování s opcí neboli možností ho koupit. PSV uplatnilo opci a podepsalo s ním tříletou smlouvu. V PSV odehrál dohromady 40 zápasů a vsítit 2 branky. Minulou noc (článek byl psán 6. října) ho na tzv. Deadline Day (nebo také poslední den přestupového období) koupil Liberec.

David Heidenreich

Nynější hráč Teplic je obránce hostující za italské Atalanty Bergamo. Je odchovancem Teplic, odkud později odešel do Bergama, kde o něj byl skutečně zájem. Neodehrál žádný zápas za áčko, a tak ho poslali na hostování zpátky do Teplic. Zde odehrál 6 zápasů a jednou skóroval. •

Jiří Rousek

Jojo Rabbit

JOJO Rabbit je dramedie z roku 2019 o klukovi, který vyrůstá za války v Nacistickém Německu. Na začátku filmu malému Jojovi vybuchne při výcviku u obličej gránát, pochrómá mu nohu a zjizví obličej. Když je kvůli tomuto zranění doma, objeví v domě tajnou místnost, ve které posléze najde židovku. Od židovky zjistí, že ji zde jeho máma ukrývá. Matka ale nesmí přijít na to, že on to ví. Ve filmu jsou postupně zobrazovány strasti kluka za války, a to ty lehké i těžké. Kupříkladu kontrola gestapa, umíra-

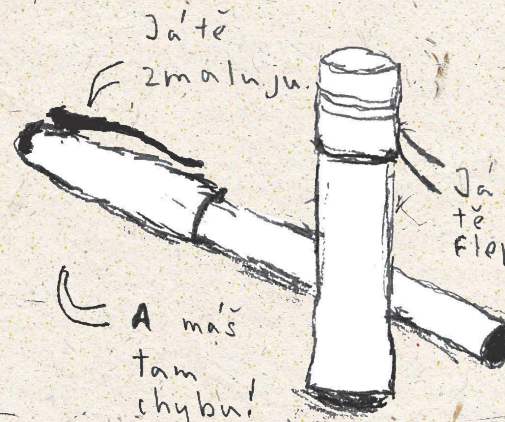
jící známí a popravená matka. Film vrcholí koncem války, Jojovým význáním lásky Else (židovce) a její následnou odpovědí, že ho má ráda asi jako mladšího bratra.

Film je dle mého i dle veřejného názoru nejlepším počinem režiséra Taika Waititi.

Slovní spojení Heil Hitler je ve filmu proneseno zhruba 83x.

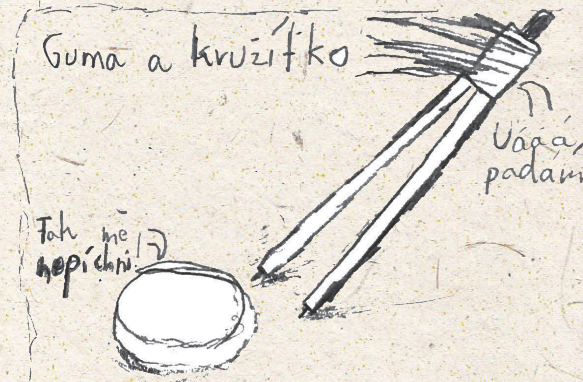
Za mě film dostává 4,976 hvězdičky. •

Lepidlo vs. tužka

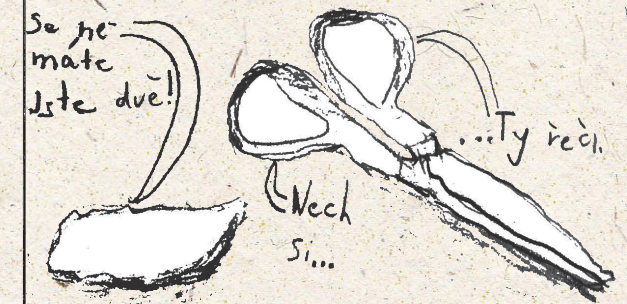

PSACÍ POTŘEBY

- Obrazkové vtipy

Ky nůžky

Radek Dočkal

Benedikta Peterková

Jedna podzimní

Září nám dalo včera sbohem,
za sebou mlhu nechalo,
na podzim zase příštím rokem,
bude jakby nic se nestalo.
Vyšehrad z okna tramvaje
už dávno vidět není,
sochy na mostě Karlově
upadly v zapomnění.
Listy jsou ještě zelené, to na každý pád,
však jenom ještě počkejte, až přijde listo-
pad.
Na léto budeme jen vzpomínat. •

Marie Probstová

Červánky

Říp vítá západ sluneční,
a krajina všeckna rudne,
blankytné hory vůkol ční,
střídat se jde večer u dne.

Slunko za hájek lipový,
září ukládá do lesa,
podnes svou službu vypoví,
ulehlo jako komtesa.

Nebi vládne barva krve,
tu tam Ralsko povylezlo,
viděti dnes není prve,
jak noc bere slunci žezlo.

Kolem se již světlo tratí,
šero pod šál skrývá meze,
tma zapřáhlá do opratí,
zhasla vížku na Bezděze. •

Vojtěch Tax

VLASTÁT

28.10.

